

ยัยชีมี รีบไป ขอบขยับตอนอาชญากรรมให้ลึกลับสะเทือน
ไม่เพียงน้องสาวสุดอินโนเซนต์ รีบขึ้น
แล้วคุณก็จะหลงเสน่ห์กับพี่ๆ ของเธอเหมือนสองหนุ่มพี่น้องละ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

รัก
สุด
เซอร์ไพรส์
ของ
ยัยชีมี

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟู้ชียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ
อาจมีคำพูดหรือการกระทำที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

รักสุดเซอร์วิสของยัยซีมี

แสดมปีเบอร์รี่ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3022-6

ภาพประกอบ twinayaume

จัดพิมพ์โดย

จ๋ JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 02 840 4888

เว็บไซต์ www.jamsai.com

อีเมล editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02 423 9999 โทรสาร 02 449 9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 219 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนิ่มลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

สวัสดีค่าเพื่อนๆ นักอ่านทุกท่าน ได้พบกันในครั้งนี้มียองนังก็ขอมานำเสนอเรื่องราวสุดวุ่นของยัยยัยรุ่นสาวซีไม้ 'เรนโบว์' ที่ต้องเข้าไปพัวพันกับนักร้องนำสุดเหล่ท้อของวงไซโคอย่าง 'ไคค์' ก็เพราะดันเข้าไปเผลอกับเพื่อนเอาไว้เต็มปากเต็มคำว่าเป็นแฟนกับไคค์นะสิ!

แน่นอนว่าเรื่องราวสุดจะเหลือเชื่อนี้คงจะไม่มีใครเชื่อง่ายๆ เรนโบว์จึงต้องเดินหน้าทำพิธีสู่ขวัญความเท็จ เอ้ย! ความจริงให้ทุกคนได้ประจักษ์ โดยเธอจะต้องหาทางควงไคค์ไปงานพรอมของโรงเรียนเพื่ออวดเหล่าปราชซีให้จังได้ แต่แล้วยังไงล่ะ ศิลปินชื่อดังระดับประเทศกับเด็กกะโปโลมันจะมาเจอกันได้ยังไง... ถ้าไม่วางแผน อีๆ

ความเป็นไปได้ที่ดูจะไร้ซึ่งความหวังก็พลันเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาเมื่อได้รู้จักกับ 'อาคิระ' พี่ชายของไคค์ ที่ถึงแม้จะหน้าตาดีสู้กัน แต่นิสัยเหรหือ ฮี! อย่าให้พูดด

แล้วเรนโบว์จะเอาตัวรอดจากการซีไม้โกหกคำโตไปได้อย่างไร คงต้องมาร่วมลุ้นกันใน 'รักสุดเซอร์ไพรส์' ของยัยซีไม้ รีบพลิกหน้าต่อไปกันเลยสิคะ รออะไร ฮูเร่ ^O^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมียองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่า แสตมป์เบอร์รี่ มาแล้ววว...สำหรับเรื่องนี้ ถือเป็นนิยายเรื่องแรกที่แต่ง
แต่งจบเลยก็ว่าได้ค่ะ ถ้านับจากวันนั้นจนถึงวันนี้ก็ 17 ปีเห็นจะได้ วัยตายแล้ว แก่มากกก T_T
พอลองย้อนอ่านดูแล้วก็ได้แต่ทั้งหัวตัวเองว่าตอนนั้นฉันทำอะไรลงไป พอจะมีการ Re-print
เลยขอทางแจ่มใสนำมารีไรต์ใหม่ดีกว่า เพราะบริบทและตรรกะบางอย่างที่แต่ง
โดยชาววิจารณ์ญาณในสมัยนั้น มันควรมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับยุคสมัยนี้
มากขึ้น รวมถึงมุกตลกบางเรื่องที่มันไม่ตลกในยุคนี้ ก็มีการปรับเปลี่ยนใหม่แทบจะทั้งหมด
ส่วนอีโมติคอนที่เคยฮิต แต่มกเ้าออกไปเกือบหมด เหลือไว้แค่เท่าที่จำเป็นจริงๆ แต่ก็
ไม่ถึงกับแต่งใหม่เลยนะคะ เค้าโครงก็ยังคงเดิม ยังมีเสน่ห์ของนิยายยุคเก่า และสำนวน
อ่านง่าย ๆ ตลกตลกที่ยังคงเดิมอยู่ อาจจะไม่ใช่ชิ้นงานมาสเตอร์พีซที่น่ายกย่อง แต่ก็หวังว่า
นิยายเรื่องนี้จะทำให้หลายๆ คนได้ย้อนความทรงจำไปนึกถึงความสุขเล็กๆ ในวัยเด็ก
ที่เ้าแต่ซุกตัวอยู่บนเตียง แล้วได้อ่านนิยายเรื่องโปรดกันนะคะ

หากมีข้อผิดพลาดประการใด ต้องขออภัยไว้ล่วงหน้า และสามารถส่งข้อความ
มาตักเตือนกันได้โดยตรงตามช่องทางด้านล่างนี้เลยนะคะ
ขอบคุณทุกคนที่ยังคงสนับสนุนกันตลอดมาค่ะ รัก <3

Contact me : www.facebook.com/lovestampberry

My Shop : www.shopee.co.th/stampberriez

(ขายนิยายทำมือของแสตมป์เบอร์รี่)

Follow me : www.twitter.com/stampberriez

หรือ www.instagram.com/stampberriez

แสตมป์เบอร์รี่

คุณรู้มั๊ยว่าถ้ามีการแจกรางวัลจอมขี้โม้ Award ใครจะเป็นคนได้รับ
ตำแหน่งนี้

เรนโบว์?

ปึงปอง!! ถูกต้องนะค้ำบบบ ฉันนี่ละจอมขี้โม้ตัวจริงระดับประเทศเลย
ฮึ่ๆ จริงๆ แล้วฉันก็ไม่ได้อยากเป็นคนขี้โม้นักหรอกนะ แต่ปากมันไวไปเองนี่นา
ทำได้ ตัวแม่ไม่แคร์ใครจ้ะ และถึงฉันจะขี้โม้ก็ได้บังคับให้ต้องมาเชื่อกันสักหน่อย
จริงมั๊ย แต่ใครมันจะไปคิดดต ว่าความขี้โม้ของฉัน จะนำพาให้เกิดเหตุสุดอลเวง
ในครั้งนี้ได้

ไม่น่าเลยจริงๆ~

1

จอมไม่ระดับประเทศ

เอาล่ะ...วันนี้เป็นวันเกิดของเอพริล เพื่อนที่โรงเรียนของตนเอง ระดับเรนโบว์แล้ว จะแต่งตัวเรียบง่ายธรรมดาแบบคนทั่วไปก็คงไม่ได้หรอก ต้องเจิดจ้าและเจิดฉายที่สุดในงานสิคะ ฆ่าได้ฆ่า ใครตายช่างมัน (ถึงจะหมดเงินค่าเช่าชุดไปหลายพันเลยก็เถอะ รอบนี้คงต้องกินกลับไปอีกสักอาทิตย์) จะว่าไป...ฉันก็ไม่ได้สนิทกับยัยนี้สักเท่าไรหรอกนะ แต่จำต้องไปเพราะดันไปไม่ว่าจะชิงรถบีเอ็มรุ่นใหม่ล่าสุดราคาเหยียบสิบล้านไปร่วมงานวันเกิดของนางนะสิปากหนอปาก หัดอยู่เฉยๆ บ้างก็ได้ ขยันทหาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ แฮ่อ~

โชคยังดีที่มีญาติรวยระดับตะโกนอย่างอิตาบินทร์ หมอนั่นจะไปสิงคโปร์ตั้งเดือนนึง รถก็จอดทิ้งไว้เฉยๆ ให้ฝุ่นมาเกาะเล่น เสรีใจจรถสิคะ ฉันเลยบากหน้าไปขอยืมมาประดับบารมีซะหน่อย แต่กว่าไต่บ้านนั้นจะยอมให้ยืม เล่นเอาต้องอ้อนวอนกราบกรานกันเลือดตาแทบกระเด็น แถมยังกำชับอีกว่าถ้ารถมีอะไรผิดปกติแม้แต่นิดเดียว หรือมีรอยขีดข่วนแม้แต่สะเก็ดมดกัด นายนั้นจะหักคอฉันแล้วเอาyddท้ายรถไปทิ้งน้ำซะให้รู้แล้วรู้รอด

โอ้ย!! โหดเป็นบ้า รวยอย่างเดียวไม่พอนะ ต้องอำมหิตด้วย ถึงจะพูอะไร

แบบนี้กับผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างฉันได้ซี!

ป็น ป็นนน ป็นนนนน!!!!

เสียงบีบแตรดังลั่นสนั่นท้องถนนไปหมด อะไรกันนักกันหนา ถ้ารีบก็มาตั้งแต่เมื่อวานสิ เรงอยู่ได้ คนยิ่งเกร็งๆ อยู่นะ อู๊ย! ตายแล้ว นั่น...ตำรวจ ตำรวจ กวักมือเรียกฉันเหรอ ทำไมอะ ฉันทำอะไรผิด ไมเอานะ ฉันยังไม่อยากเข้าคุกตอนนี้ ต้องมีอะไรเข้าใจผิดกันแน่ๆ

"มีอะไรเหรอกะ คุณตำรวจสุดหล่อ สุดเท่ ดูไกลๆ นึกว่าไอป้าเกาหลี่ที่ไหนมาเล่นคอนเสิร์ตอยู่กลางถนนเลยนะคะเนี่ย"

ฉันทำสีหน้าสีตาอ้อร้อสุดฤทธิ์ แต่หลอกจ้า! หวังว่าคุณตำรวจคงจะไม่คิดว่าฉันพูดจริงนะ อย่าลืมนะว่าฉันอะซีม่ ถ้าพี่แกเชื่อเนี่ยนะ แสดงว่ากระຈที่บ้านส่งกลับหัวแหวงๆ ฮ่าๆ

"คุณขับรถกีดขวางการจราจรนะครับ" คุณตำรวจไอป้า (ปลอม) ทำหน้าเคร่งขรึม

"กีดขวางยังงัยคะ"

เป็นไปไม่ได้! ก็ฉันขับมาถูกเลนทุกอย่างเลยเนี่ยะ เข็มขัดก็รัดชะจนใส่จะทะลักหายใจแทบไม่ออกแล้วเนี่ย

"ก็คุณเล่นขับรถยี่สิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงแบบนี้ รถก็ติดหมดสิครับคุณ" นายตำรวจโวย

"อู๊ย! เหรอกะ แหะๆ"

ฉันได้แต่ยิ้มแ้งๆ ก็ใครมันจะไปรู้ละ นึกว่ากฎหมายห้ามแต่ขับรถเร็วเนี่ยนา ขับรถช้าก็โดนด้วยเหรอ แง ทำไงดี ก็กลัวว่าถ้าขับเร็วจะไปชนกับรถคันอื่นเข้านะสิ นี่ฉันอุตส่าห์ทะนุถนอมรถีตาบดินทรีให้อย่างดีเลยนะเนี่ย ไม่ได้นะ ฉันจะโดนจับด้วยสาเหตุนี้ไม่ได้ายยย

"ขอดูใบขับขี่ด้วยครับ"

"เอ่อ คือว่า...คืออั้งคะคุณตำรวจ"

เอาแล้วไง...ทำยังได้วะเนี่ย ใบขับขี่ก็ไม่มี เฮ้ย!! นึกออกแล้ว ฉันล้งไปที่กระเป๋าดังค์ แล้วหยิบนามบัตรใบนี้ขึ้นมาส่งให้คุณตำรวจ

"ใช้นี้แทนได้มั้ยคะ ^^"

คุณตำรวจรับนามบัตรไปดูอย่างงงๆ...พล.ต.อ. อัศวิน สิ้นธนาภิรักษ์
อธิบดีกรมตำรวจ!!

คุณตำรวจทำตาโต "ท่านเป็นอะไรกับคุณเหวอครับ"

"เออ..." ฉันเก๊กหน้าสวย จับปอยผมขึ้นมาทัดหูหนึ่งกรูบ "คุณคงไม่รู้สินะคะว่า
ท่านมีหลานสาวสวยๆ อย่างฉันนะ คิก~"

"โอ้ว...กระผมไม่ทราบจริงๆ ครับ ต้องขอประทานโทษด้วย"

แหม เปลี่ยนท่าที่เลียนะยะ

"ฉันเชิญคุณตามสบายนะครับ แต่ว่าขับให้เร็วกว่านี้อีกสักนิดก็คงจะดีมาก
สำหรับคุณหนูนะครับผม"

"อ้อ...คะ" ฉันผงกหัวเนิบๆ รับบทลูกคุณหนูแล้วหนึ่ง ท่านี่นะฉันเลียนแบบ
มาจากในทีวีเลียนะ ฮีๆ "เออ...แล้วก็กรุณาอย่าเย็นพิงรถฉันด้วยนะคะ รถแพงคะ
รถแพง"

บ้าจริง!! กล้าดียังไงเอากันมาแปะไว้ข้างรถฉัน (หมายถึงรถของบดินทร์นะ)
เกิดมีรังมีรอยเข้า ฉันก็โดนหักคอตายพอดี

"ครับๆๆ เชิญครับ"

คุณตำรวจกระดิ่งตัวออกทันที ฉันแทบกลั้นหัวเราะไว้ไม่อยู่ ก่อนจะค่อยๆ
เหยียบคันเร่งแล้วปิ้งออกมา

พอพ้นสายตาคุณตำรวจ ฉันก็หลุดหัวเราะออกมาเป็นบ้าเป็นหลัง ก๊ากๆๆ
แกเชื้อฉันสนิทใจเลยแฮะ โชคดีนะเนี่ยที่ฉันเก็บนามบัตรนี้ได้จากหน้าหมู่บ้านนะ
ไม่ฉันมีหวังเข้าปิ้งแน่ๆ เลยฉัน เอ๊ะ! ทำผิดกฎจราจรเค้าจับเข้าคุกกันรึเปล่านะ
หรือว่าแค่ปรับเฉยๆ เออ...ช่างมันเถอะ รีบๆ ไปดีกว่า อยากอวดรถใจจะขาด
แล้ววว

ในที่สุดฉันก็ประคองรถมาจนถึงบ้านยัยเอพริลจนได้ ดีใจจังแฮะ ขนาด
เร่งความเร็วเป็นสามสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงแล้วนะเนี่ย ยังไม่มีใครจับมาชนเลย
สงสัยจะเริ่มเก่งแล้ว ว่างๆ หาเวลาไปสอบใบขับขี่สักหน่อยดีกว่า

ทันทีที่ฉันขับรถมาจอดเทียบหน้าประตูบ้านอย่างสง่างาม ฉันก็เปิดกระจก
เล็กน้อย เอาแขนทำขอบกระจก แล้วโผล่หน้าออกมาเก๊กสวย เพื่อนๆ ก็วิ่งกรูกัน

เข้ามาทันที

"ว้าว!! เเรนโบว์ รถบีเอ็มรุ่นใหม่เปิดประทุนจริงๆ ด้วย เจ๋งไปเลย"

ยัยเรซิ่น ขาเฝ้าที่ประจำห้องกรี๊ดเสียงดังกว่าเพื่อน

"พวกเธอหลบไปก่อน ฉันขอเอารถเข้าไปจอดในซอยนั้นหน่อย"

ฉันโบกมือ ทำหน้าเร็ดเซดหยิ่งเอาไว้ก่อน รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นลูกสาว
สุดต๋านปลอมตัวมา เป็นไงละ อี๊งก็มกั๊กกันไปเลย คงคิดว่าฉันโม่ละสิ (ถึงจะไม่จริงฯ
ก็เหอะ)

พอทุกคนหลบจากกันไปหมดแล้ว ฉันก็ค่อยๆ ถอยรถไปจอดไว้ข้างๆ
บ้านของยัยเอฟริล วู้! ทำไมซอยนี้ถนนมันแคบนักกะ จอดรถลำบากจังเลย นี่ถ้า
พ่อฉันเป็นนายกฯ นะ จะจัดการมาส่งขยายถนนซอยนี้เป็นสี่เลนให้รู้แล้วรู้รอดกัน
ไปเลย

กรี๊ด!!

เวอร์แล้ว OoO!!! เสียงอะไรนั่น ไม่นะ ไม่นะ...เสียงใครตดหรือเปล่า ไม่มั้ง
ใครจะมายืนตดอยู่ตรงนี้ รีบเปิดประตูออกไปดูดีกว่า กรี๊ดดด นั่นไง ชัดเลย!
โดนเข้าให้แล้ว รอยครูดเป็นทางยาวสีขาวสะอาดตา นี่ฉันว่าฉันเลี้ยงพันแล้วนะ
ทำไมมันไปเฉี่ยวโดนกำแพงซะได้ โอ้ย ตายๆ ตายหยั่งเซียด โดนหักคอแน่แล้ว
หะ...ทำไงดี ต้องรีบหาแผนก่อน ฉันจะตายโดยไม่มีแผนไม่ได้นะ

เดี๋ยว!! มันใช้เวลาห้วงเรื่องนั้นแหละ จะทำยังไงกับไอ้รอยบ้ำๆ นี่ดีอะ
ต้องรีบเอาไปซ่อมสินะ ทำไงดี รถแพงๆ อย่างนี้ซ่อมทีก็คงไม่ต่ำกว่าห้าพัน แล้วฉัน
จะเอาเงินที่ไหนมาซ่อมให้หมอนั่นละเนี่ย! โอ้ย ยัยซี่โม่เอ๊ย ทำไมถึงมีแต่เรื่องวะเนี่ย
วันนี้ ฮือๆ

"เรน ทำอะไรอยู่ เร็วๆ เข้าสิ เค้าจะเฝ้าเทียนกันแล้วนะ"

ยัยโมโม เพื่อนสนิทของฉันเองที่เป็นคนเดินออกมาตาม ยัยนี้ก็จะไรไม่รู้
โทรแจ้งตั้งแต่ที่บ้านแล้ว สงสัยกลัวว่าฉันจะเบี้ยวละสิ ไม่มีทางหรอก คนอย่างฉัน
ถึงจะซีไม่แต่ก็ไม่อย่างแบบเนี่ยนะยะ เอาตัวรอดได้ตลอดนั่นแหละ ไม่เคยโงะ!

"เดี๋ยวๆ กำลังจอดรถอยู่"

ฉันตะโกนตอบกลับก่อนจะดับเครื่อง เอ้อ! กว่าจะจอดได้ แทบตายเนอะ
ขาเซอมนอ่อนแรงไปหมด คิดถึงเรื่องรอยถลอกแล้วซอกซำ ทุกอย่างเกือบจะราบรื่น

อยู่แล้วเชียว ต้องผิคนที่สี่เสื้อแน่ๆ ว่าจะใส่สี่เสื้อสิมคลของวันนี้แล้วเชียว ไม่น่า
อยากเด่นเกินเจ้าภาพจนต้องใส่สี่แดงเพลิงนี้มาเลย เป็นไงละ เด่นมัยยี่นี้ แต่เด่น
ในคุกแทนนะ T_T

"อย่าลืมหงของขวัญด้วยนะจ๊ะ" โมโมเตือน

"รู้แล้วน้า"

ฉันคิดว่ากล่องของขวัญสี่สวยด้านหลังรถออกมา ก่อนจะเดินตามโมโม
เข้าไปในงาน

อู๋...งานวันเกิดของยัยเอฟริลใหญ่โตเป็นบ้า ฉันอยากจัดงานใหญ่ๆ แบบนี้
มั่งจัง แต่คงไม่ได้หรอก ก็ดันไปไม้กับคนอื่นไว้ล่ะสิว่าบ้านฉันนะใหญ่โตโอฬาร
สูงสี่ชั้น ด้านบนเป็นลานจอดเฮลิคอปเตอร์ มีสระว่ายน้ำและสนามเทนนิสด้วย
โอ๊ย! อย่าหาทำ ไม้ไปได้ไง คิดแล้วละอายใจสุดๆ

ก็ฉันอยากมีบ้านแบบอิตาบินทร์มั่งนี่นา แล้วยังไงฉันก็เป็นญาติหมอนั่น
ด้วย บ้านเขาก็เหมือนบ้านฉันนั่นแหละ อี! พระเจ้าไม่ยุติธรรมเลย ตระกูลเดียวกัน
แท้ๆ ทำไมไม่สร้างฉันให้รวยล้นฟ้าอย่างนั้นบ้างนะ คิดแล้วก็สุดแสนจะน้อยใจ

"อ้าว เร็วๆ เข้าหน่อย เทียนละลายหมดแล้วแม่คุณ"

ยัยเอฟริลแว่ดใส่ฉัน เล่นเอาคนหันมามองกันทั้งงานเลย อายจัง โอ๊ย!
รู้ซั่มมาความเร็วห้าสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงก็ตือะ ไหนๆ รถก็ต้องเป็นรอยอยู่แล้วนี่
แง่ พุดเรื่องรายนั่นแล้วสะเทือนใจจัง ลืมๆ มันไปก่อนนะ

"พร้อมแล้ว เอาเลย"

ใครคนหนึ่งพุดขึ้น ก่อนที่เสียงเพลงแฮปปี้เบิร์ธเดย์จะดังพร้อมกันกระหึ่มงาน
พอเพลงจบ ยัยเอฟริลก็เป่าเทียนดังพรีด อี! ใครจะไปกินลงเย็นนั้น น้ำลายลงไป
กระจายเป็นหย่อมๆ ทั่วเค้กเลยอะ จะติดใจหรือเปล่านั้นไม่รู้ ดินะเนี่ยที่ฉัน
อยู่ในช่วงลดน้ำหนัก ไม่งั้นคงต้องกระเดือกเค็กหน้าน้ำลายนี่ลงไปอย่างทันทรมาน
แงงๆ

"สุขสันต์วันเกิดนะจ๊ะเอฟริล" ฉันยื่นกล่องของขวัญให้

"ขอบใจจ้า" เอฟริลทำท่าดีใจพลางเข้ามาถอดฉัน อี เฟก เฟกแงงๆ
สายตายัยนี้เวลามองฉันนะไม่เคยเป็นมิตรหรอกนะ คิดว่าดูไม่ออกหรือไง

"ฉันซื้อมาตอนไปเที่ยวอังกฤษนะ หวังว่าเธอคงจะถูกใจนะ"

แหะๆ ลืมตัว ผลไม้ก็อีกแล้วอะ ตอนที่ฉันหยุดเรียนไปอาทิตย์หนึ่ง ดันไม่ว่าฉันไปอังกฤษกับครอบครัวมา แต่ที่จริงแล้วฉันเป็นอีสุกอีใสต่างหาก ยัยพวกนี้ก็เชื่อฉัน ฮ่าๆๆ "รู้แต่เพียงสาจริงเดียว ป่านนั้นะยัยพวกนี้คงคิดว่าฉันนี่เป็นลูกสาวมหาเศรษฐีชั้นแนวหน้าตระกูลไหนสักตระกูลแหงๆ ดีแล้วล่ะ เรื่องอะไรจะไปบอกคนอื่นล่ะว่าพ่อฉันเป็นแค่พนักงานบริษัทผลิตกระดาษกระดาษจอกๆ เท่านั้นเอง" ผู้บอกคนอื่นว่าเป็นท่านทูตก็ไม่ได้ โหะๆ เก่งมัยล่ะฉัน

"ว้าว! กระเป๋าตังค์กุชชี เก๋จังเลย ชอบคุณมากๆ นะเรนโบว์" ชื่อของแพงให้ฉันเลยเหวอ เกรงใจจัง" ยัยเอพริลยิ้มแป้นเมื่อแกะซองของขวัญของฉันออกดู

"แฮม นานๆ จะวันเกิดเพื่อนทั้งที่ก็ต้องให้ของดีกันหน่อยล่ะจ๊ะ จะให้ของกระจกๆ ได้ยังไงล่ะเนอะ" ฉันคุยโว (แต่ที่จริงแล้วซื้อมาจากโรงเกลือและราคาสามร้อยกว่าบาทเอง แต่มันเหมือนของจริงมากเลยนะ ยัยเบ๊อะพวกนี้ดูไม่ออกหรอก)

"เธอนี่รวยจริงๆ เลยเนอะ ฉันล่ะอิจฉาเธอจัง" ยัยเรซิ่นพูดขึ้นบ้าง แถมยังทำสีหน้าเพ้อฝัน (ถ้ายัยนี้รู้ว่าคุณจริงฉันจนกว่า คงได้ออกแตกตายแหงๆ)

ฉันเลยได้แต่ยิ้ม ไม่รู้จะพูดอะไร สายตาก็มองไปที่ของขวัญบนโต๊ะ มีใครให้แพงกว่าฉันบ้างมัยนะ คงไม่มีหรอก มีแต่ตุ๊กตาสารพัดสัตว์ทั้งนั้นเลยแมว หมี กระต่าย เพี้ยสีน้दी

ว้าย! แล้วนั่น นั่นอะไรนะ สะเหล่อย่างมาก นาฬิกาปลุกรูปแมวสีเหลืองอ้อยเลย ใครให้นะ รสนิยมเพี้ยสุดๆ เหมือนการพิลด์ผสมกับหมี่พูห์ แล้วนั่น...เอ้ย...นั่น O_o ใครนะ เพิ่งเดินเข้ามา หล่อเป็นบ้าเลย กร๊ืดๆๆ คาราวีเปล่าละ หน้าเหมือนนั่งเตนส์ เมนฉันใน NCT เลยอะ ในมือเขาถือดอกกลีลลี่สีชมพูใหญ่เท่าฝ่าบ้านเลยด้วยตายแล้ว ต้องเอามาให้ฉันแหงๆ เลย เพราะฉันเป็นลูกสาวสุดต๋านที่เด่นที่สุดในงานนี้!

"เซสเดอร์" อยู่ดีๆ ยัยเอพริลก็กร๊ิดเสียงดังพลางวิ่งเข้าไปกอดพ่อนุ่มโอป้าของฉัน "นี่กว่าจะไม่มาซะแล้ว"

ไม่นะ...ฉันเห็นก่อนนะ นั่งเตนส์ของซ้านนน

"ขอโทษที รถมันติดมากๆ เลยนะ กว่าจะออกจากงานนั่นมาได้ก็แทบแย่"

"ไม่เป็นไรค่า แคเซสมา พริลก็ดีใจแล้วล่ะ"

ยัยเอพริลยิ้มกว้างแทบจะกินลานจอดรถเข้าไปได้ทั้งลาน โอ๊ย หนัสนี้ใส่ๆ
อยากจะทำนาฬิกาปลุกแมวเหลืองขี้ขางให้หัวแตก

"นี่ดอกไม้สำหรับพริลนะ สุขสันต์วันเกิดครับ"

สุดหล่อยื่นดอกไม้ให้นั้นให้เอพริล ไม่จริงนะ! ดอกไม้ของฉัน ดอกลิลลี่
ของซ้านนน

"ขอบคุณค่ะ"

ยัยเอพริลยิ้มหวานพรางเขย่งตัวหอมแก้มเขาอีกหนึ่งฟอดใหญ่ โอ๊ย! ฉัน
อยากจะบ้าตาย ตาฉัน ตาฉันมันเป็นอะไรเนี่ย ร้อนผ่าวๆ เลย อิจจានะอิจจา
หน้ามาดับที~~

"น่าอิจจาเอพริลจังเลยนะ มีแฟนหล่อขนาดนี้อะ เป็นดาราได้สบายเลย"

ฉันไม่ได้พูดนะ บั๊นท์ต่างหากที่เป็นคนพูด ฉันแค่คิดเฉยๆ อย่าเข้าใจผิดละ
คำว่าอิจจาไม่มีทางหลุดออกจากปากฉันแน่ๆ

"นั่นสินะ ในห้องเราก็คงจะมีเอพริลเนี่ยแหละที่มีแฟนหล่อที่สุด พวกเรา
ว่ามัย"

นานาโผล่ขึ้นมามาก โอ๊ย...ทนไม่ไหวแล้ววรวว

"ไม่หอรอกมั้ง ฉันว่าแฟนฉันหล่อกว่าหมอนี่อีก..."

เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้น แต่ไม่ใช่ฉันหอรอก ฉันไม่ได้พูดนะ ยัย...เอ่อ ยัย...
ยัยเรนโบว์ต่างหากที่พูด ใครหอรอเรนโบว์ ก็ฉันเองนะแหละ โอ๊ย!...ฉันพูดอะไร
ออกไป ปากหนอปาก หาเรื่องอีกแล้ว T_T

"จริงหอรอเรน เธอมีแฟนตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ ทำไมไม่เห็นบอกฉันเลย"

ยัยโมโมตั้งท่าจะนอนฉันอีก โธ่ งอนไม่รู้เวลาลำเวลาเลยแม่ ฉันกะว่าจะให้
คำพูดนั้นมันสลายหายเป็นอะตอมไปในอากาศแล้วเชียวนะ

"เอ่อ คือฉัน..."

ทำยังไงดี ทำยังงายยย เจ้าพ่อเจ้าแม่ สำนักโหนดของใครก็ได้มาช่วยลูก
ด้วย

"ว่าไงยัยเรนโบว์ ใครหอรอแฟนเธอ ที่ว่าหล่อกว่าแฟนฉันนะ"

ยัยเอพริลคาดคั้นพรางจ้องฉันตาเขม็ง อูยยยย...อย่าโหดกับฉันน้าเลย ฉัน
อุตุส่าหื้ออกระเป่ากุชชีจากอังกฤษให้นะ (แต่สาขาโรงเกลือ) ทำไมอกตัญญูกัน

อย่างนี้

"แฟนฉันนะเหรอ ก็...ก็...ไค้ นักร้องนางงาไซโคใจ"

กรีด หลุดออกไปแล้ว...ฉันทำอะไรลงปายยย ห้องทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ เพื่อนทุกคนอ้าปากค้าง แม้แต่เซสเตอร์เองก็ดูทาทงอแงๆ อยู่เหมือนกัน ก็ไค้ นะติดอันดับสุดยอดหนุ่มหล่อของประเทศไทยเชียวนะ แถมลีลาการร้องเพลงของเขาก็สุดยอดแสนจะทรมานใจสาว ฉันยังเคยฝันว่าได้เป็นแฟนกับเขาเลย สุขใจเป็นบ้า แทบไม่อยากจะตื่น...ไม่ตื่นจนถึงตอนนี้เลยได้ก็ยิ่งดี

"ฉันไม่เชื่อหรอก หน้าอย่างเธอเนี่ยนะจะเป็นแฟนกับไค้"

เรชินเป็นคนแรกที่หลุดปากออกมา ทำฉันฉุนแฉกสลายหมด น้อยๆ ทำไม่หน้าอย่างฉันมันเป็นยังไง ฮะ!! ฉันเคยประกวดสาวน้อยนพมาศได้ที่สามนะยะ (มีสามคน) ไม่ยอมให้ใครมาดุกถูฟรีๆ หรอก

"จริงๆ นะ ถ้าไม่เชื่อ งานพรอมของโรงเรียนตอนปลายเดือนนะ ฉันจะควงไค้มาให้พวกเธอดู"

ฉันพูดหน้าตาย ต้องใช้แผนเอาความสงบมาสยบความเคลื่อนไหว

"เธอเป็นแฟนกับไค้ได้ยังไง ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน" โมโมถามขึ้น คิ้วขมวดเป็นโบลอย

ตายจริง ทำไมฉันมองเห็นเครื่องหมายคำถามอันใหญ่เฝ้าแปะอยู่เต็มหน้าโมโมเลยละ ตาฝ้าตรีเปลาห์ว่า

"ก็...ก็นานแล้วละ ขอโทษนะที่ฉันไม่ได้บอกเธอ แต่ว่า...เธอต้องเข้าใจนะว่าไค้เค้าไม่ยอมให้เรื่องของเราสองคนเป็นข่าวนะ"

ตายแล้วฉัน ไม่อะไรออกไปกันใหญ่แล้ว

"ฉันไม่เชื่อ ยิ่งงั้นก็ไม่เชื่อเด็ดขาด ก็ในข่าวบอกว่าไค้เป็นแฟนกับคุณพริ้ง ลูกเจ้าของเบียร์ foxy ไม่ใช่เหรอ"

ยัยเรชินยังคงแย้งฉันอย่างเอาเป็นเอาตาย

"พนันกันมัย ถ้าฉันควงไค้มางานพรอมของโรงเรียนได้ เธอจ่ายฉันห้าพันเอามัยละ"

โธะๆๆ ฉันก็ยังคงไม่ลั่นลาย เก่งมัยละ เงินตั้งห้าพันใครจะเอามาเสี่ยง ยัยเรชินจอมงกไม่มีทางรับคำท้าของฉันแน่ๆ

"เอาสิ ฉันกลัวพินันเลยว่าคุณไม่มีทางทำได้ เพราะเธอไม่ใช่แฟนไอค์!!"

แว็ก...ถามจริง! ยัยเรชิน ยัยบ้า เงินตั้งห้าพันนะ กลัวพินันได้ยังไง คิดดีๆ ก่อนมัย ให้คิดอีกที แต่สายตานางดูมุ่งมั่นจริงจังมาก ดูท่าจะไม่เปลี่ยนความคิดง่ายๆ แล้วจะทำยังไงดีล่ะที่นี่ พอมองไปรอบๆ ห้อง ทุกคนก็จ้องมาที่ฉัน อย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่ได้นะ มาถึงขั้นนี้แล้ว ฉันจะยอมแพ้ง่ายๆ ได้ยังไง เสียหน้าแย่

"ได้เลย จ้าทุกคนเป็นพยานนะ ถ้าฉันคงไอค์มาได้ เรชินต้องจ่ายฉันห้าพัน แต่ถ้าฉันพามาไม่ได้ ฉันจะจ่ายให้เรชินห้าพัน ตกลงมัย"

"ตกลง" ทุกคนตอบเกือบจะพร้อมกัน

บัดนี้! คัดค้านกันมั่งก็ได้นะ ไม่ต้องเอออออกันไปทุกเรื่องหรอก จบแล้วที่นี้ ชีวิต มันจบแล้วว T_T

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3HLOoM4>